

KATONÁS IDŐ

Irta: Mécs László

Vezényszót fúj a téli fergeteg,
ritmust kap a rendetlen rengeteg,
a kert, az erdő, alma, tölgy, eper
minthogyha lépne míg a szél seper
mint hadsereg, mely együtt menetel.
Most más zenét nem ismer kert, berek,
csak ezt; a szél sziszegve sistereg,
fából, földből, Napból kifújta mind
a meleget, a kertekből a színt,
a bokrokból a madáréneket,
a rétekről a lepke-életet,
a Föld, mely máskor menyasszony-puha,
kemény mint jég-titánon jég-ruha,
nincs egy pajzánka nevetése sem,
nem lehet rajta lépni selymesen,
csak bakancsban, amely kopog-kopog,
míg szólnak láthatatlan vas-dobok,
a fákon nincs más csak virgács, dorong,
szép álmuk Isten tudja hol szorong,
most jaj a fának, melynek gyökere
gyenge s megrágtá idők egere,
jaj minden színes májúst akaró
rüggynek, ha nincs rajt durva takaró,
keményen dolgozik most szív, tüdő,
egy paraszt így szól: «Katonás idő».

Az. Mondom én is. Katonás idő,
kényelmen, csönd-legendán átütő,
szent, elfogult zord eszme-fergeteg,
amely kispri most a kerteket,
seper miazmát, rontó rákfenét,
de kispri az álmat és zenét
s a lepkét is a szívből, meleget
nem tűr sem zsebben, sem a szív megett,
kivánja, hogy az édes ibolya
(ha él!) mint odvak vaksi komolya
a vén bagoly, úgy nézzen szerteszt,
jártassa marsra csöpp lilás eszt,
ezernyi láthatatlan dob pereg,
az érzem s a gondolat-sereg
most csak munderban járhat és vigyázz —
állásban, máskép könnyen éri gyász,
jaj annak, kinek üvegháza van,
s piros szívében tavasz-láza van,
csodavirágom, emberszeretet,
ne érintsd az üvegház-keretet,
mert rontó halál-csókját méri rád
a meghagyott egyetlen kor-virág
a gyűlölet, a gyilkos jégvirág.